

RŮŽE
ZE ZAHRADY
SNŮ

OLDŘICH ANTONÍN HOSTAŠA

RŮŽE ZE ZAHRADY SNŮ

Oldřich Antonín Hostaša

Nálada

Šedivá nálada dne jako řeka plyne městem,
kapky hrají na dláždění píseň pozdního odpoledne.

V koutech starých domů spí minulost,
hýčkaná náladou staletí.

A z poháru osudu,
popíjí Praha zahalená večerem,

který přijíždí na parníku radosti.

xxx

Přítomnost

Někde vstává mladá žena,
syn ještě sní o rošťárně,

venku den maluje radost do tváří,
její náruč chová syna,
ústa pijí z číše lásky

a ve studánce života,
třpytí se jejich čas.

xxx

Prosba

V katedrále dne vyzvání zvony,
osudů, touhy,

do stránek příběhů píše čas
a nenávist hoří v ohni věčnosti.

Čekám na Tebe,
tramvaje přijíždějí,

až ta poslední,
veze hodinu mezi nocí a ránem.

Vystupuješ, v očích hvězdy našeho vesmíru
a po celé zemi zní prosby,

lásko,
probud' se!!!

xxx

Cesta

Narození, kniha osudu se otevírá,
co list,
východ slunce a cesta,
nepopsaná šlépějemi.

Každý den jiná vzpomínka,
záře v srdci času.

Tak je to den co den,
někdy láska, někdy zloba,

dva jako jarní strom proplétají se větvemi,
kvetou a odkvétají.

Jen něha stále voní, jako růže v rohu zahrady,
přichází den, kdy vše končí,
jinde začíná i východ slunce.

A do stránek příběhů,
píše se pokračování,

xxx